

del med teleskopiske stangbeholdere i hård plast, der kan rumme flere stænger på en gang. Den bedste model, jeg har prøvet, er KIS, men også Plano laver gode rejserør.

Af andre nyttige ting, når man er på langtur, kan nævnes: 1) Basalt førstehjælpsudstyr incl. myggenet og balsam (!) 2) Evt. mobiltelefon til nødopkald. 3) Pandelampe til natfiskeri. De bedste er modeller, hvor reflektoren

kan fokuseres til forskellige lyskegle-diametre, f.eks. „Petzl“. 4) Hvis pladsen tillader det, er det guld værd at medbringe en thermokande samt et „stormkøkken“ (Trangia) til at forsøde tilværelsen med. Varm mad og drikke er et stort lyspunkt på en våd og kold dag. Intet slår en gang fyldte pandekager for tæret i ly af parasollen.

Flådfiskeri

Flådfiskeri efter karper er efter min mening en af de mest spændende former for medefiskeri. Synet af åkander, der krænges til siden, når en bredskuldret karpe maser sig målrettet igennem grødebæltet med kurs mod den røde flådtop, er den ultimative fiskeoplevelse. Sekundet, hvor flåddet vandrer og forsvinder, er intet mindre end cremen på livets lagkage. At kroge en stor karpe på et let flådtakel lige under stangtoppen er intet mindre end eksplosivt vanedannende. Tættere på fiskeriets inderste sjæl kommer man næppe! Følelsen kan slet ikke sammenlignes med tungt bundfiskeri længere ude! Flådfiskeri er dog ikke kun en fascinerende sport for ekstatiske dagdrømmere. Metoden kan i mange tilfælde være alle andre teknikker langt overlegen.

En af de store fordele ved flådfiskeri er, at man uden at skræmme fiskene vil kunne præsentere agnen i en hvilken som helst dybde - samtidig med, at man kan få en perfekt og ultra følsom indikation af et hvilket som helst hug. Flådfiskeri giver desuden optimale muligheder for at præsentere diverse langsomt synkende agn på en så delikat og naturlig måde, at selv den mest kræsne fisk må overgive sig. I masser af karpevande bliver der stort set aldrig flådfisket, hvilket i sig selv kan være med til at gøre metoden ekstra effektiv. Her vil metoden være en ny og anderledes præsentation, som fiskene ikke så let gennemskuer.

Fordelene ved anderledes præsentationsformer er dog ikke det eneste, der taler for at vælge en flådtaktik. At linen ikke ligger direkte hen over bunden, men i stedet løber lige under eller over overfladen, kan i mange tilfælde være en stor

fordel, f.eks. når man fisker over stejle skrænter, hvor der er skarpe muslinger eller klipper på kanterne. Fisker man et traditionelt bundtakel på en sådan skrænt, øges faren for linebrud betydeligt, fordi linen let får fat i noget skarpt allerede før modhugget. Er der desuden mange sten og grene på selve foderpladsen, vil man med et flådtakel kunne undgå en masse problemer. Når karpen tager agnen, er der intet tungt lod, der vil kunne blive slæbt over bunden med risiko for, at det sætter sig fast. Flådtakler giver, med en korrekt dybdejustering, endvidere god mulighed for at afsøge et større område af foderpladsen uden større risiko for, at krogtalet filtrer sig ind i bunddele og planterester.

Flådfiskeriet har selvfølgelig også sine begrænsninger. Selv om fiskeriet er afstressende, kræver det samtidig 100% koncentration hele tiden. Af samme årsag er flådfiskeri sjældent noget, man vil kunne praktisere i mere end 6-10 timer ad gangen. Tilsvarende kan det, når det er svært at opnå en ordentlig linekontrol på grund af vind, strøm og drift, bedre svare sig at gå over til bundfiskeri.

Grej

Til mange former for flådfiskeri vil man kunne bruge præcis det samme grej, som man bruger til bundfiskeri. Da der er tale om lette takler, er det dog bedst at bruge en stang med relativt blød top, der vil give bedre præcision og længere kast. For at opnå den bedst mulige linekontrol er

►
10 kilos Canadisk skæller taget på flådfisket majs.

det en fordel med relativt lange stænger på 12-13 fod. Selv om toppen helst skal være blød, kræver både kast, linekontrol og modhug en „hurtig“, let og spændstig stang. Det optimale er i virkeligheden en „mega up-stepped“ matchstang på 13-14 fod med en testkurve på 1 1/2 - 2 lbs. Disse er dog på det nærmeste umulige at få fingre i, hvis man da ikke bygger en selv. Min ven, Bernie Hanes, byggede en gang et par stænger af denne type, og de er uden tvivl de bedste stænger, jeg har brugt til flådfiskeri efter karper. Har du tænkt på at bygge en flådstang til karpefiskeri, er det en god idé at checke nogle tohånds lakseflueklinger ud. Med en 12-14 ft, AFTM 10-11 klinge vil du kunne bygge en helt suveræn stang. Mindre kan dog gøre det. En let 12 ft. stang med blød top og progressiv aktion med en testkurve på 1 1/2- 2 1/4 lbs vil kunne klare de fleste flådmetoder tæt på land.

For at opnå gode kast og tilstrækkelig præcision er det en fordel at bruge så tynde liner, som forholdene tillader det. Ved fiskeri længere ude kan det være nødvendigt at gå ned til f.eks. 8 lbs line (f.eks. Drennan Double Strength) for at få længde nok på kastet. Ved fiskeri tættere på vil man ofte kunne komme afsted med liner helt op til 10-15 lbs brudstyrke. Da man sjældent vil kunne flådfiske mere end 50 meter ude med en fornuftig linetykkelse, får man sjældent brug for et hjul med stor linekapacitet.

Hvorvidt man foretrækker at bruge specielle forfangsmaterialer til flådfiskeri efter karper, er i høj grad et spørgsmål om personlig smag. Fordele og ulemper ved de forskellige forfangsmaterialer er præcis de samme som ved bundfiskeri. Ved flådfiskeri kan man generelt slippe afsted med tyndere liner og forfang. Dette skyldes indlysende nok, at krogtafs og hovedline ikke bliver hærget ved konstant bundkontakt, som det er tilfældet ved fiskeri med bundtakler. Normalt bruger jeg forskellige former for 10-20 lbs. HPPE forfang på 30-50 centimeter monteret i en svirvel. Krogen kan selvfølgelig også monteres direkte på hovedlinen, hvilket kan være en fordel, hvis der er stor fare for, at taklet kan sætte sig fast i grøde og lignende. Jo flere svirvler og dingener på linen, desto lettere vil den sætte sig fast. Er vandet relativt klart, foretrækker jeg at fiske nylon hele vejen ud til krogen eller endnu bedre et flour-carbon forfang, monteret til hovedlinen med en dobbelt blodknode. På

denne måde bliver der minimal chance for, at fiskene ser linen. Da der ofte bruges større agn til karpefiskeri, end man er vant til fra „normalt flådfiskeri“, skal man typisk forsinke modhugget en anelse i forhold til, hvad man „normalt“ ville gøre. Langt de fleste forbinder flådtakler med „standard agn“, f.eks. majs, orm eller brød, fisket direkte på krogen uden nogen dikkedarer. Selv om dette er en fin metode, der ofte virker, vil man kunne få utrolig meget ud af at kombinere standardflådteknikker med special-agn, hair-rigs, AE-krogtakler etc.

Af diverse grej, der er godt at have, hvis man har tænkt sig at flådfiske, kan nævnes følgende: 1) Polaroid- eller solbriller samt hat eller kasket til at dæmpe reflekser og modlys, så man lettere kan se flådtoppen. 2) En flådboks eller rør, så flåddene kan opbevares, uden de tager skade. 3) Ekstra udskiftelige flådtoppe, så man lettere kan se toppen under skiftende lysforhold. 4) En lille rulle isolerbånd, der kan bruges til at udblokke en tynd flådtop, så den passer til starlight monteringsstube. 5) Små stykker tube af forskellige diametre til linefiksering. Små stykker tube er i øvrigt fortrinlige til udblokning eller til at gøre toppen mere synlig i skiftende belysning, f.eks. sort i modlys. 6) Sekundlim til at lappe plastflåd, der „lækker“ 7) „Plummets“ til dybde-målinger. 8) Flådadaptorer og 9) Gummi-flådstop (D.A.M).

Flådfiskeri i stillestående vand

De mest brugte former for flåd til stillestående vand bygger enten over variationer i „Antenneflåddets“ eller „Wagglersens“ konstruktion. Fælles for dem begge er, at de er konstruerede til at blive fisket med sænket line. Fordelen ved at fiske et flåd fikseret i bunden og med sænket line er, at man undgår en kæmpe linebue, der umuliggør ordentlig indikation og effektivt modhug. Metoden går i al sin enkelhed ud på, at flåddet kastes et par meter for langt, hvorefter man dyp- per stangtoppen under vandoverfladen og spinner hurtigt ind, indtil linen er druknet og stram imellem flåddets bundøje og stangspidsen. Her ved opnås den perfekte flåd- og linekontrol på trods af vind og overflade drift. Det siger sig selv, at jo længere ude, samt desto stærkere vind eller drift der er, desto større flåd bliver det nødvendigt at bruge for at have kontrol over situationen. Taklet skal vælges, så det er så følsomt

som muligt, men samtidigt så ufølsomt og stabilt, at man kan kontrollere situationen uden at få for mange falske nap. Fordi man i de fleste situationer bliver nødt til at bruge relativt kraftigere liner, siger det sig selv, at man for at kunne kaste langt nok ofte kommer til at gå op i større flåd, end man ville have brugt under samme forhold og afstande til andre arter. Som regel vil man kunne klare sig med 2-5 grams flåd, men skal man kaste rigtig langt, kan det blive nødvendigt med modeller op til 16 grams bærevægt, f.eks. Tubertinis Missiles.

Vælger du at fiske på eller lige over bunden, er det vigtigt at måle dybden præcist, så taklet kan justeres korrekt. Fisk altid flåddet, så kun 5-10 mm af flådtoppen er synlig. På denne måde registrerer man lettest både „løfte og trækkehug“. Antenneflåddet er den mest velkastende og vindstabile flådtype til fiskeri i stillestående vand. Den lange antenne og konstruktion generelt gør, at flåddet kaster godt og kan fiskes selv i kraftig sidevind, uden det går voldsomt ud over indikationen.

Antenneflåddene inddeles i flere hovedtyper, hvoraf de mest brugte til karpfiskeri er 1) „Standard antenne“, 2) „Drift-beater“, 3) „Missile“. Standard antenneflåddet er velegnet til all-roundfiskeri og op til medium-lange kast. Bruges mest med hurtigt synkende agn og glideflådsmonteringer. Driftbeaters er på grund af den meget let synlige top perfekt til fiskeri under dårlige belysningsforhold. Konstruktionen med den meget lange tynde antenne, kombineret med den kraftige top gør, at flåddet er både stabilt og følsomt, hvilket gør det velegnet til både kraftig vind og fiskeri efter løftemetoden. Generelt gælder det i øvrigt, at jo længere og tyndere „insert“ (flådtop) eller antenne, desto mere følsomt bliver flåddet. Missiles er belastede, hvilket er en nødvendighed, hvis man vil kaste ekstra langt eller fiske langsomt synkende agn „on the drop“ lidt længere ude. Versioner, hvor flåddets bundbelastning sidder i form af et større stykke metal samt en del mindre metal-skiver på et hangevind, der kan skrues af og lattes eller belastes yderligere efter behag, er helt suveræne, da man i enhver situation vil kunne belaste flåddet perfekt, med minimale mængder af hagl på linen. Ved normalt fiskeri, der hverken kræver en specielt langsomt eller hurtigt synkende agn, får man både gode kast og en fin

præsentation ved at bruge ca halvdelen af haglvægten til at fæstne flåddet, mens resten af haglene fordeles i faldende skala fra den nederste halv- eller tredjedel og udefter. For at undgå for meget kludder i kast og nedslag er det en fordel at bruge ét stort hagl i stedet for 3 mellemstore, hvis de alligevel sidder i en klump, samt at fiske det tungeste fikseringshagl nederst. Er der mange irriterende småfisk i midtvandet, kan det være nødvendigt at koncentrere flere af haglene på den nederste fjerde-tiendedel for at få agnen ned så hurtigt som muligt.

Er der ikke for mange småfisk i midtvandet, kan man opnå en utrolig lokkende effekt ved at fiske agnen langsomt synkende „on the drop“. Denne effekt kan enten opnås ved at placere haglene i faldende skala langs hele taklets længde eller endnu bedre ved at koncentrere stort set alle haglene lige under flåddet. Særligt i forbindelse med små eller vægtneutrale agn, er det som regel en fordel at have et „naphagl“ 15-30 cm. fra krogen for at lette indikationen. En rigtig killer til „on the drop“ fiskeri er at montere stort set al belastningen lige under flåddet og fiske en kritisk afbalanceret boilie som agn. Metoden har den åbenlyse fordel, at man afsøger flere dybder ved hvert kast, hvilket kan være guld værd, hvis karperne svømmer omkring i alle dybder. Det, at agnen, på trods af at den er langsomt synkende, stadig vejer en del i sig selv, gør, at krogtaklet ikke så let filtrer omkring hovedlinen i kastet.

Naphaglets vigtigste funktion er at indikere, når fisken løfter agnen. Jo tungere hagl og mindre afstand fra agnen, desto lettere indikeres det, når fisken løfter agnen/haglet. I tilfælde, hvor man har problemer med en god indikation af løftenap, kan det tit betale sig at bruge forskellige varianter af „løftemetoden“.

Som udgangspunkt vælger jeg næsten altid en af løftemetoderne. De tre mest brugte metoder til at optimere indikationen af løftenap er vist på fig. 19 a-c) „Laying on“ metoden er ultra følsom, og vil, næsten uanset hvordan fisken tager agnen, registrere hugget som et overdimensioneret løft, hvor flåddet lægger sig fladt på vandet. Af samme årsag er metoden perfekt til dårlige lysforhold eller natfiskeri med lysflåd. For at kunne forankre krogen på bunden så linen kan spændes op, indtil flåddet står perfekt, kræves et stort naphagl f.eks et „SSG“. Meto-

19

Fig. 19 a

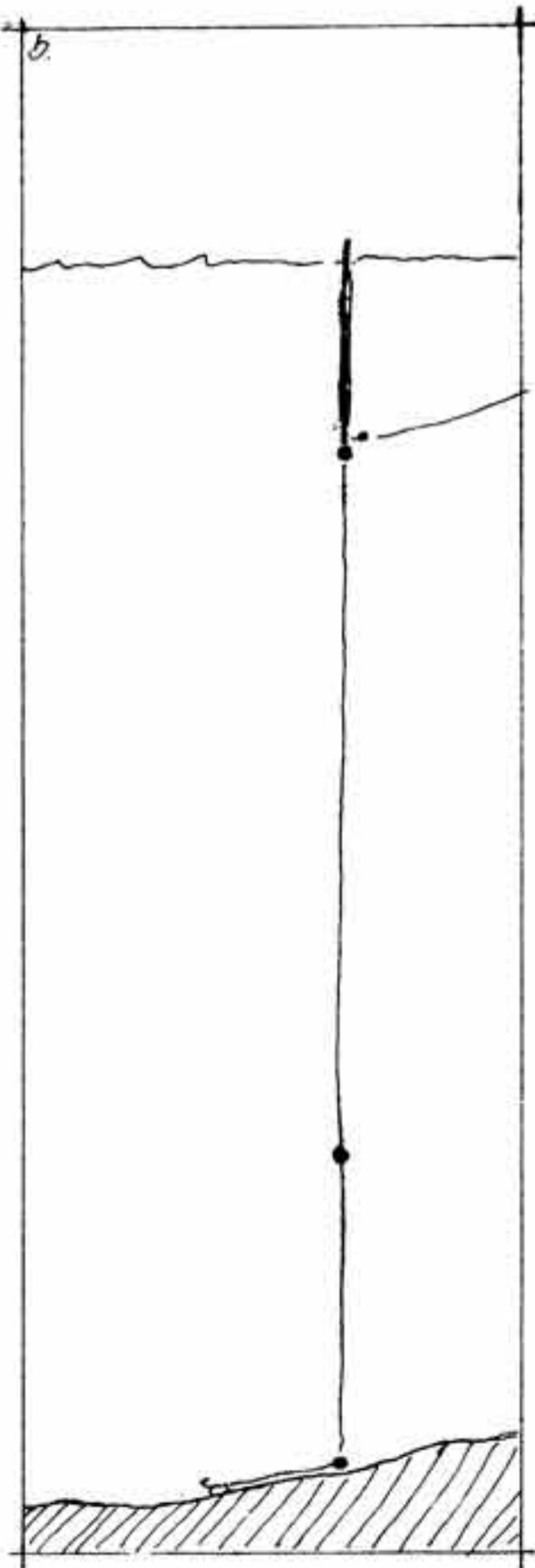
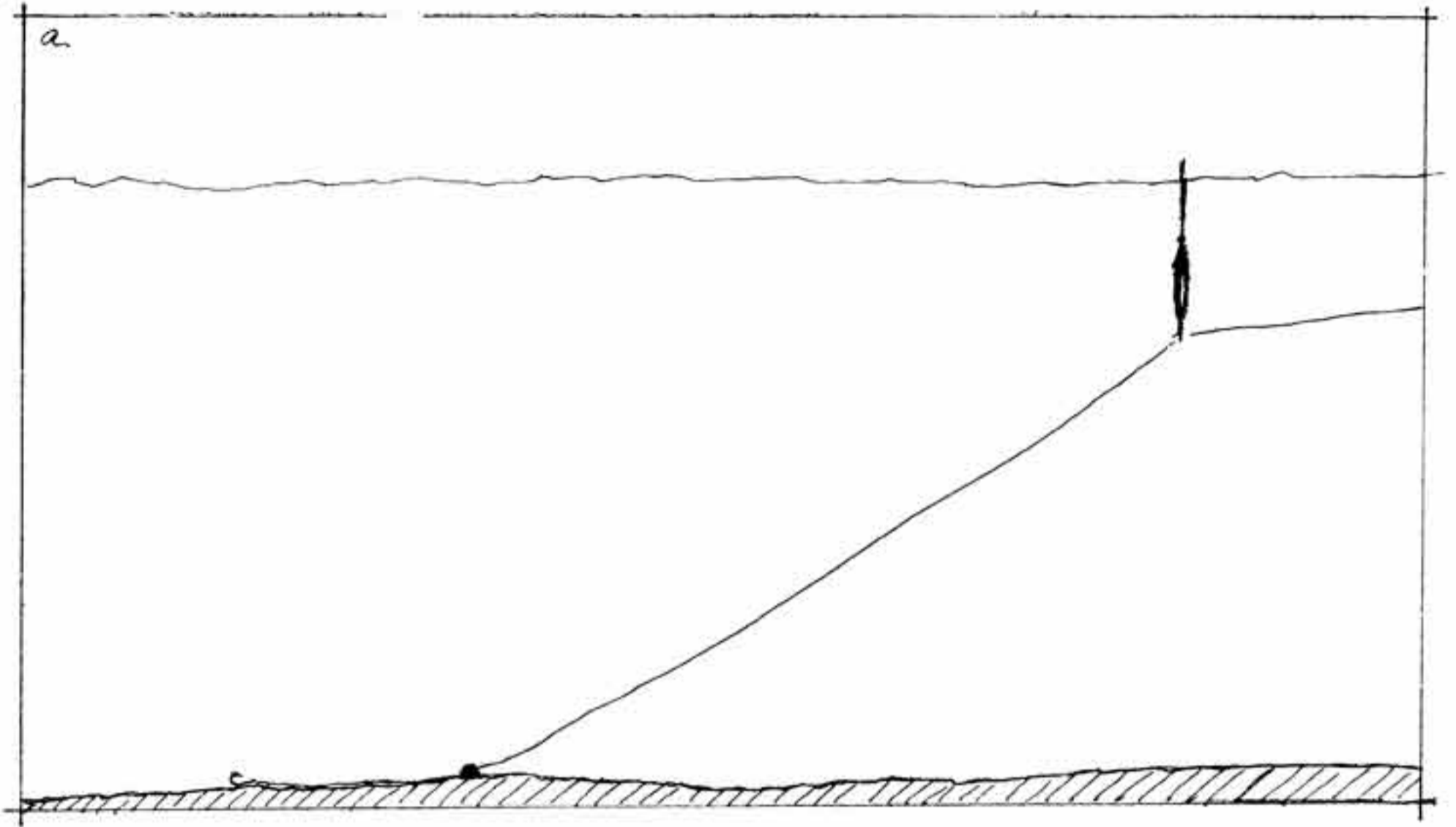
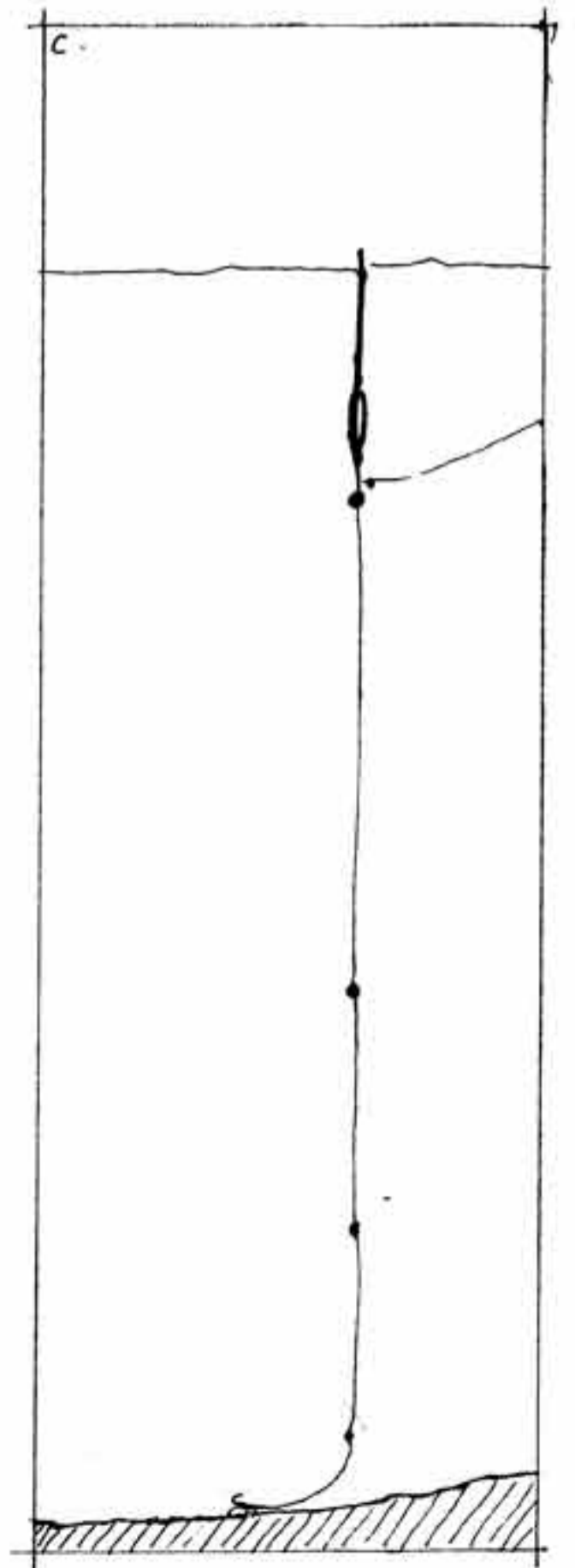

Fig. 19 b

Fig. 19 c

den er lettest at praktisere i længere tid ad gangen, hvis stangen ligger i stangholdere. I modsætning til b) og c) er teknikken nem at bruge ved fiskeri på en bund med store dybdevariationer. Dette skyldes, at taklet er betydeligt længere end dybden, samt at flåddet alligevel sænkes til den rette position ved at spænde linen op under vandet imellem taklet og stangspidsen. b) Er den af løftemetoderne, der populært kaldes „løftemetoden“. Da det store hagl, der gerne skulle indikere løftet, hviler på bunden, skal taklet være en anelse overbelastet, for at flådtoppen står korrekt med 3-5 millimeter over overfladen. Afbalancerer man flåddet i „frivand“, så man akkurat kan se toppen, hvorefter taklet justeres til den præcist målte dybde, vil flådtoppen komme til at stå lidt for højt, når det kastes ud. I praksis fungerer princippet præcis, som når man har fundet dybden ved flåd/plummetdybdemålingsmetoden. Når naphaglet på det overbelastede takel (svarer til plummet) akkurat står på bunden, kan flådtoppen ses. Er der dybere, synker det, og er der lavere, står det for højt. Metoden kræver, som antydnet, en utrolig præcision og er lettest at bruge på fuldstændig flad bund. Fisker man over en skrænt, kan man gøre det lettere ved at kaste lidt for langt og derefter langsomt trække taklet tilbage, indtil flåddet dukker op og står korrekt i overfladen. c) Er en anden variation over løftemetoden, hvor naphaglet fiskes lige over bunden. Dette kræver naturligvis, at naphaglet medregnes i den samlede belastning, der skal til for at afbalancere flådtaklet. Den præcise placering af naphaglet er altid en opvejning imellem at prioritere en naturlig præsentation imod en hurtig og effektiv indikation. Jo tættere naphaglet er på bunden, desto hurtigere og lettere bliver indikationen. Omvendt vil en placering langt fra bunden resultere i en langsommere nedsynkning af agnen og dermed en mere „delikat“ præsentation. Er der store dybdevariationer inden for fodringen, kan det tilsvarende svare sig at have naphaglet lidt længere over bunden, så det ikke „strander“.

Samtlige af disse løftemetoder fungerer ved at det yderste stykke line, kaldet „slæbet“, ligger på bunden. Her gælder nogenlunde de samme principper - lange slæb kræver mindre præcision over varierende dybde, giver en mere naturlig præsentation, men bevirker en dårligere indikation. Jo kortere slæbet er, desto bedre bli-

ver indikationen. Er der kraftig vind på pladsen, kan det tit betale sig at placere et „forankringshagl“ på slæbet, så flådtaklet ikke driver for meget. Husk, at flådtakler med „forankringshagl“ synker, hvis man kaster ud på for dybt vand.

Særligt, når man fisker efter „Løftemetoden“, er det vigtigt, at der er et fornuftig forhold imellem naphaglet og flåddets bæreevne/ konstruktion, hvis eventuelle løftenap skal indikeres ordentligt. Jo tyndere insert, desto mindre naphagl behøves - jo mindre lys, mere vind og dårlig sigtbarhed, desto større naphagl behøves. Et godt udgangspunkt til fiskeri efter større fisk med „løftemetoden“ er, at naphaglet svarer til ca 1/4 - 1/8 af flåddets bæreevne - f.eks. et BB naphagl til et 4 AAA flåd. Jo mindre og sky fisk, der er tale om, desto mindre naphagl bruges. Husk, at jo mere spredt haglene sidder, desto sværere bliver det at fiske fuldstændig tæt til en siv- eller åkandekant. Er vinden meget grum, kan man evt. placere et lille „vindhagl“ 30-40 centimeter ovenfor flåddet for at stabilisere taklet yderligere. Disse meget grove taklingsforslag er selvfølgelig kun en overfladisk rettesnor. Tænk selv, og varier haglenes indbyrdes vægtfordeling og placering, indtil det giver sig udslag i tydeligt indikerede hug.

Fiskes der med lange flådtakler på over 2-3 meters længde, kan det være en stor fordel at fiske flåddet glidende. Dette gøres ved at placere en stopknode i den ønskede fiskedybde, hvorefter man placerer en stopperle med et lille hul imellem stopknode og flåd. Når taklet lander på pladsen, glider flåddet op af linen og stopper ved hjælp af perlen ved knuden. Jo tykkere line, desto større skal svirveløjet være, for at flådtaklet glider ordentligt på hovedlinen. Da de fleste „matchflåd“ ikke er bygget til karpefiskeri, kan det være nødvendigt at montere en flådadapter med stort øje (svirvel monteret i et lille stykke silicone tube), for at den tykke line glider ordentligt igennem øjet. Flåd-adapters har i øvrigt den fordel, at man hurtigt kan skifte til andre flåd, hvis forholdene ændrer sig. Er der tale om meget kraftige kast for at nå ud på fiskepladsen, kan tuben have en tendens til at rive sig løs. Problemet ordnes med en lille klat sekundlim på overgangen mellem tube og flåd. Loadede flåd egner sig knapt så godt til glideflådfiskeri, da de ofte ikke har nok opdrift til at sikre et problemfrit gennemløb af linen.

Særligt i forbindelse med store linediametre kan det være svært at sætte haglene ordentligt fast, uden at de klemmer linen så meget, at det går ud over brudstyrken. Til de tungere antenneflåd bruger jeg af samme årsag ofte glidelod („olivettypen“). Fisker man med en svirvelmonteret krogtafs, kan man blot bruge denne som stop. Gode kasteegenskaber er dog ikke den eneste fordel ved glidetakler. Jo længere og mere udstrakt taklet er i nedslaget, desto svære bliver det at placere det med kritisk præcision. Husk altid, at give slækline i det samme flåddet rammer overfladen, så det ikke trækkes

tilbage. Ulempen ved glidende flådtakler er, at de ikke giver en pålidelig indikation, før taklet er strakt ud, og flåddet er gledet i position. Metoden er derfor indlysende nok ikke særlig god til „on the drop“ fiskeri. Vælger man at fiske „on the drop“ med samme præcisionskriterier, er løsningen som regel et fastmonteret og belastet flåd, der flyver foran taklet. Er der stort set ingen belastning nedenfor flåddet, vil agnen,

New Zealandsk koi-karpe fra Waikato River, taget på "long-trotting" med banan.

hvis man ikke strammer linen op, langsomt dale ind under flåddet i den rette position. Samme grundlæggende optaklingsregler gælder de forskellige Wagglers, der i øvrigt også egner sig fint til fiskeri i meget langsomtstrømmende vand. Denne flådtype er på grund af deres slanke form mere følsomme, men til gengæld giver de dårligere kast og er mindre vindstabile end antenneflåddene. Personlig foretrækker jeg derfor waggler til fiskeri efter ultra sky fisk relativt tæt på land samt ved fiskeri i mindre og langsomt strømmende kanaler eller åer. De belastede typer egner sig godt til lange kast eller „on the drop“.

Flåd fremstilles i mange materialer og kvaliteter. Selvom der er noget charmerende over flåd fremstillet af naturmaterialer, f.eks sarkanda, balsa, hulepindsvinepigge og fjer, har jeg i mange år hældet mere og mere til Drennans flådserie, der udmærker sig ved at kunne holde til det utroligste samtidig med, at der findes et væld af udskiftelige toppe og andre flåddele til brug ved ændrede lys- og vindforhold (f.eks. sort til modlys, fosforgul til mørk baggrund og tykke toppe med tynd insert til fiskeri efter løftemetoden i svagt lys). Et andet plus ved denne serie er de mange „Crystal flåd“, det vil sige flåd fremstillet af gennemsigtigt plast, hvilket efter mine erfaringer kan være en fordel i mange situationer, f.eks ved fiskeri i klart eller på lavt vand.

Flådfiskeri i strømvand

Selvom mange forbinder flådfiskeri efter karper med søer, er karper som bekendt, særligt på kontinentet, mindst lige så almindelige i strømvand. Metoder som „trotting“ og „longtrotting“ langs brinker, strømkanter og grødebælter kan være utrolig effektivt og har givet mig masser af gode fisk. Flåd til fiskeri i lidt kraftigere strømmende vand er i modsætning til stillevandsflåd karakteristiske ved, at flydekroppen er placeret relativt højt, samt, at flåddene fæstnes top-bund. Den højt placerede flydekrop er konstrueret til at modstå suget fra strømhvirvler og dermed „falske nap“, mens top-bund fikseringen bruges for at undgå en kæmpe linebue forårsaget af strømpres og hvirvler under vandet. Normalt bruges 2 stykker silicone tube til at fikse flåddet. Når flåddet driver nedstrøms, gælder det om at „mende“ linen, så der konstant er stram line imellem flåd og fi-

sker. På denne måde kan man kontant og effektivt gøre modhug, uden først at skulle kompensere for en kæmpe linebue. Er linen flydende, bliver det betydeligt lettere at optimere flådkontrollen - brug enten monofil indsmurt i linefedt eller flydende HPPE-liner. Et godt udgangspunkt er som regel at fiske krogen på bunden, hvilket, for at kompensere for strømmen, gøres ved at justere takellængden, så den er større end dybden. I takt med at flåddet driver nedstrøms, holdes det af og til en smule tilbage, hvorved agnen bumper lokkende hen over bunden foran flåddet. Ved længere drev kaldes denne metode for „trotting“ eller „long trotting“ Fordelingen af hagl til fiskeri med langsomt eller hurtigt synkende agn er i princippet det samme som beskrevet i forrige afsnit. Jo flere småfisk i midtvandet eller kraftigere strøm, desto mere koncentrerer belastningen tæt på krogen/bunden. Flåd som f.eks. „Avons“ og „Loafers“, bruges primært til hurtigt strømmende vand med kraftige hvirvler, mens de mere slanke „Pacemakers“ er mere velegnede til en anelse mere langsomt flydende vand. Fiskeri længere ude eller i nedstrømsvind kræver kraftigere flåd for at bevare kontrollen over taklet. Wagglerflåddet har i strømvand sin fordel netop ved nedstrømsvind, hvor det kan være en smart at drukne linen. Wagglerflåddet fiskes også „over depth“, blot med flåddet drivende foran taklet.

Fiskeri med lysflåd

En af de mest spændende former for natfiskeri er fiskeri med lysflåd. Synet af den lille lysplet, der med hypnotiserende - nærmest stillestående bevægelser, vugger på overfladen, for derefter at forsvinde i mørket, er en fascinerende oplevelse, der ikke må misses. Flåd med indbyggede betalights, der er permanent svagt selvlysende, findes i handelen, og er det perfekte valg til nærdistancefiskeri i snag- og grødefrit vand. Fiskes der længere ude eller steder, hvor man let risikerer at miste sit takel, er „knæklys“ den mest populære metode, eftersom de er både billigere og kraftigere lysende. Knæklys består i al sin enkelhed af et plasticrør indeholdende forskellige kemikalier. Når lyset „knækkes“, sker der en kemisk reaktion, der afgiver lys. Når reaktionen efter typisk 5-8 timer er slut, brænder lyset ud. Knæklyset monteres ved hjælp af et stykke silicone tube på toppen af flåddet.